

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Nye digte (1841)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heiberg_bind03-shoot-idm140684021584192.pdf (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

DIGTEREN

Pindsemorgen! o hvor skøn!
Skoven vinker lysegrøn
Bort fra Staden, i hvis Gader
Pene Folk af begge Kjøen
Vandre stadseligt i Rader.
Stadens Kirkeklokkers Klang
End mig følger paa min Gang;
Men til Skoven gaaer min Vei,
Der jeg meer dem hører ei;
Der mit Blik kun hviler paa
Tusind stumme Klokker smaa,
Nogle hvide, andre blaae,
Som i Ly for Solens Flammer
I det friske Skovgræs staae
Hos de mosbegrøede Stammer.
Hist, hvor Skoven breder ud
Majestætisk sine Kroner,
Der er Templet for min Gud,
Der har Fuglen Orgeltoner
Paa Naturens Pindsefest,
Og der præker bedre Præst
End i hine skumle Haller,
14 Hvor prosaisk Dagslys falder
Gjennem matte Ruder ind,
Medens her ved sagte Vind
Under Løvet Lyset spiller
I et gjennemsigtigt Grønt,
Tusind Gange mere skjønt
End blandt hvide Kirkepiller.
Her, Natur, er Tabernaklet,
Hvor din Helligaand jo boer,
Som gjør Pindsedags-Miraklet,
Hvorom hist kun føres Ord;
Thi det Sprog, som dine Tunger
Tale med en evig Røst,
Over hele Verden runger,
Og forstaaes af hvert et Bryst.